

۷۳ - حرمت متعه¹

و نیز از حضرت عبدالبهاء در خطابی است قوله الجلیل: " و اما الازدواج الموقت حرّمه الله في هذا الكور المقدّس و مَنَعَ النَّفوسَ عَنِ الْهَوَى حَتَّى يَرْتَدُّوا بِرِءَاءِ التَّقْوَى "

¹ فی الحدیث عن علی ع: لولا ما سبقی الیه ابن الخطّاب ما زنی من النّاس الا سفا ای الا قلیل .... و المراد بما سبقه تحریم المتعه فانّه هو الذی حرّمها بعد رسول الله ص و لم تكن محرّمة فی زمانه ص و لا فی زمان الأوّل من الخلفاء و مثله حدیث ابن عبّاس ما كانت المتعة الا رحمة رحم الله بها امة محمّد ص فلولا نهیه ما احتاج الی الرّنا الا الاشقی (کتاب مجمع البحرین) عامّه اهل اسلام معتقدند که متعه در ایام حضرت پیغمبر مشروع و جاری بود و آیه قرآنیّه فما استمتعتم به منهنّ فاتوهنّ اجورهنّ را از معدودی صحابه روایت کردند که فیما استمتعتم به منهنّ الی اجل مسعی قرائت کردند و آن آیه را راجع بمتعه گرفتند ولی روایات منقوله در عدهای اصحاب بطور اختلاف برخی دلالت کنند که در یوم خیبر نسخ شد و بعضی مقرّند که در حجّة الوداع نسخ گردید و معدودی دلالات که تا آخر ایام پیمبر و نیز در ایام ابوبکر و قسمتی از ایام عمر هم جاری بود بلکه بعضی از آنها صراحت در عدم نسخ در زمان پیمبر دارد و کلام معروف عمر است متعتان کانتا علی عهد رسول الله حلالاً انا انہی عنہما و اعاقب علیہما و ذکرى از نسخ در زمان پیمبر نکرد و شیعیان از حضرت علی کلامی بعلیه این نہی عمر حکایت کردند و علی ایّ حال در زمن ائمّه تشیع معمول بود و اجماع علمای شیعه بر استمرار آن وقوع داشت و محدود بعددی هم نبود و این یکی از موارد شہیره اختلاف و تمایز بین اهل سنت و بین شیعه قرار گرفت. و در فقه اسلامی وقوع عقد دائم بدون ذکر هم میشود و در صورت زفاف باید مهر المثل ادا گردد و دو طرف اقلّ و اکثر مهر محدود بحدّی نیست ولی سنّة النبی ص را مقدار پانصد در هم تعیین کردند.